

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ВЕСЕЛИ ЗИМНИ ПРАЗНИЦИ! ЧЕСТИТА НОВА 2021 ГОДИНА!

Редакционният екип на в. „Литературно земеделско знаме“ пожелава на своите читатели здраве, любов, житейски успехи, ведро настроение и вяра в по-добри бъднини! На всички автори - вдъхновение, сбъждане на всички намерения и курож по нелекия път на твореца!

ЗА ДА ИМА И ПРЕЗ 2021г. ВЕСТНИК „ЛИТЕРАТУРНО ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ“

Напомняме на читателите на вестник „Литературно земеделско знаме“ и на всички привърженици на народовластническите земеделски идеи, че е нужно увеличаване броя на абонатите за следващата година. От това ще зависи съдбата на вестника!

Радостно е, че вестникът излиза без прекъсване вече 9 години, след погрома върху БЗНС. Читателите искат да излиза по-често, но засега имаме финансови затруднения.

Вестникът няма ръчна продажба. Ще го получавате по пощата.

Целогодишният абонамент струва 5 лева.

Парите за абонамент и дарения изпращайте както до сега на Маргарита Дукова

или на адрес: Гара Елин Пелин- 2109, ул. Рила-58, Кирил Назъров.

Изказваме голяма благодарност на нашите щедри спомоществатели!

От редакцията

140 години от рождението на Йордан Йовков

09.11.1880

15.10.1937

В НЕОБЯТНИЯ СВТ НА ВЪЛШЕБНИКА НА БЪЛГАРСКАТА ПРОЗА

Той е един от най-добрите белетристи в нашата литература. Според мен издигна най-високия художествен връх в българската проза. Ненадминат майстор на разказа.

Неговото вълшебно художествено слово ни е запленило още от детско-юношеските години. Неговите незабравими герои ни съпътстват през всичките ни земни дни - Албена, Боряна, Василена, Нона, Шибил, Люцкан, Индже, Моканина... И още много обаятелни, романтични и трагични образи ни заплениват с чистата си нравственост, с патриархалния морал, с добротата и духовната си извисеност, с душевната си и физическа красота.

Творчеството на Йовков е едно безкрайно пътуване към неизбродния свят на човечността, красотата, болката... То е богато на теми и идеи: войната и мирът, доброто и злото, щастието и нещастията, красотата и грозотата, вечното и преходното, смисълът и безсмислието в човешкия живот... Тези вечни теми Йовков успява да възвиси със своите художествени прозрения за националния характер, за човека и битието, с всеотдайния обхват на пълноводието на живота.

Йордан Йовков е роден на 09.11.1880 г. в с. Жеравна, Сливенско. Завършва прогимназия в родната Жеравна и в Котел, а гимназия в София. Участва в трите войни като командир на рота и като военен кореспондент и писател. През юни 1913 г. е ранен край Доиран. След войните се установява за кратко в София и работи като редактор в различни издания, след което заминава за Добруджа, където дълго време работи като учител.

Творческият си път Йовков започва със стихове, но по време на войните пише военни очерци и разкази, с които се налага като талантлив разказвач. Той идва в литературата с една болка, която пронизва всичко, написано от него за войните и от която се ражда специфичният му хуманизъм. В най-значимите му военни творби няма ожесточение и викове на омраза. Истинският човеколюбец Йовков по художествен път отрече нейното безсмислие, показва че за човечеството няма по-голямо зло от безумните кръвопролития на войната. Тази стихия е откъсната от родната земя обикновените трудови хора, които са патриоти загиват, проявяват тих героизъм на бойното поле и въпреки жестокостите, съхраняват своята човечност. Хуманизмът, добротата, красотата това са най-същностните белези не само на военните разкази, но и на цялото му творчество.

Преминал по кървавите пътища на войната, Йовков намира утеха в историята. Връща се мислено към отдавна отшумялата героика, към народните предания, към спомените от Жеравна и Добруджа, за да претвори възпоминанията и преживяванията си от онова време. Има нещо странно у Йовков за да не разтури магята на детските си видения и очарованието на преживяванията през младостта, той не се връща в Жеравна цели 30 години, а в Добруджа 17 години.

А колко силни са били тези впечатления личи от живописните природни картини, от покоряващото въздействие на незабравимите образи, сюжети и случки. Потапя се във вълшебството на спомените, за да извае великолепните си разкази и новели. Неизчерпаем пълноводен извор, от който черпи вдъхновение е фолклорът - легендите, преданията, песните... В най-хубавите си творби с необикновено художествено майсторство Йовков прониква в дълбините на човешката душа, в бита и народопсихологията на българина.

Неговите герои са силни люде, обладани от непрестанен порив към доброта, човечност, красота, жизнелюбие... Едни извървяват сложния път от злото към доброто, други минават през катарзисното душевно пречистване и стигат до просветлението...

Една от причините за магическото въздействие на Йовковото творчество е богатият, свеж простонароден език. Словото му сякаш извира от народната душа.

Певецът на Добруджа и Балкана има нелека житейска съдба. Времето след Втората национална катастрофа е един от най-тежките периоди в живота на писателя. След трудни дни, изпълнени с душевни терзания и материални несгоди, и след като Добруджа е окупирана от Румъния, той минава нелегално границата и се установява във Варна, където работи като учител. След което е назначен за редовен сътрудник по печата в българската легация в Букурещ.

Когато отсъства от България цели 7 години, в чужбина Йовков подготвя трайното си присъствие в националния духовен и литературен живот. Налага се като ненадминат майстор на художественото белетристично слово чрез сборниците с разкази „Последна радост“, „Старопланински легенди“, „Вечери в Антимовския хан“, „Женско сърце“, „Ако можеха да говорят“, романа „Чифликът край границата“, драмите „Албена“, „Боряна“, „Обикновен човек“, комедията „Милионерът“, както и незавършения роман „Приключенията на Гороломов“.

Последните 10 години от живота на Йордан Йовков са изпълнени с творчески труд и изтощително напрежение, което се отразява на здравето му и се разболява.

Умира на 15.10.1937 г. в Хисаря, където е отишъл на лечение.

Сменят се поколенията на грешната българска земя. Всички малко или много се докосват до вълшебното Йовково слово. Осмислят го по своему. Без него би имало празнота в духовния им свят. В мигове на покруса и радост хората посягат към неговите творби, припомнят си мъдри житейски обобщения от произведенията на писателя. А през последните години като че ли най-често си припомняме онези покъртителни думи на Петър Моканина от разказа „По жицата“, събрали в себе си мъката на целия свят: „Боже, колко мъка има по тоя свят, Боже!“

Кирил Назъров

1850 - 02.10.1889

ВИДЕН РЕВОЛЮЦИОНЕР, ПИСАТЕЛ И ДЪРЖАВНИК

Роден е през ноември 1850 г. в семейството на овчаря Стоян Дждев Далакчиев от село Медвен, Сливенско. Истинското му име е Джендо. Израства като овчарче. Учи в църковното и класното училище в родното си село.

Отново е овчар, след което заминава за Русе и там постъпва на работа при един шивач, за да си изкарва прехраната. Именно там става член на Русенския революционен комитет на ВРО (1871 - 1872).

Той е един от ръководителите на IV-ти Пловдивски революционен окръг по време на Априлското въстание (1876). След потушаването на въстанието няколко дни са скита из Стара планина и след предателство е заловен край с. Терзийското, Троянско. Местят го последователно в Троянския, Ловешкия,

Севлиевишкия, Търновския, Еленския, Сливенския и Новозагорския затвор, откъдето го пращат в Пловдив. Принудително е изпратен в с. Медвен, откъдето бяга в освободения Търново (1877).

След Освобождението работи в съда в Търново първо в Окръжния, а после става секретар на Апелационния съд. За кратко работи като съдебен следовател в окръжния съд в Русе (1881). Заминава за Пловдив, където е служител в Дирекцията на правосъдието на Източна Румелия (1882 - 1885).

Захари Стоянов е един от основните дейци за Съединението на Княжество България и Източна Румелия.

Най-значимото му творческо дело е книгата „Записки по българските въстания“. Книгата, която дава най-точна представа за славната априлска епопея.

На 2 септември 1889 г. във френския хотел „Сюз“ умира Захари Стоянов. Тогава той е само на 39 години. Смъртта му и до днес остава загадка, въпреки лекарското заключение - преплитане на червата. Направена е аутопсия със заключението, че е получил „стомашна перфорация с последвал дифузен перитонит“.

Така или иначе, смъртта на Захари Стоянов е тежка загуба за българската общественост, политика и книжнина. Талантливият автор на „Записките“ оставя ярка следа в нашата история

ЛЗЗ

125 години от рождението на Йордан Ковачев

ПОЕТ, ЮРИСТ, ЗЕМЕДЕЛСКИ ДЕЕЦ...

Роден е в Пещера на 18.X.1895 г. Баща му е от гр. Белица, Разложко, преселил се в Пещера, където работи като съдия. Йордан завършва основно образование в Пещера, гимназиално в Пловдив и Юридическия факултет на СУ.

Отрано е закърмен с идеите на Лев Толстой за хуманизъм и демокрация. Отрано приема и идеите на БЗНС, а по-късно става изтъкнат деец на земеделската организация.

Като кандидат на БЗНС е избран за народен представител в Шестото велико народно събрание, в което държи смели речи срещу диктаторската политика на комунистите.

Той е адвокат-защитник по процеса на лидера на Обединената опозиция в VI ВНС Никола Петков, и другарите му през 1947г. След процеса и екзекуцията на Петков, Йордан Ковачев е арестуван на 1.XI.1947 и след жестока „разработка“ в ДС Пловдив е изпратен в концлагера „Куциян“, откъдето е освободен след 6 месеца на 1.V.1948 със силно разклатено здраве!

В Белене, на остров Персин е въдворяван през 1951-2 и през 1957-8 години. На 19.XII.1958г. за трети и последен път е освободен от концлагера Белене, но с невъзвратимо увредено здраве.

Земеделският лидер Димитър Гичев казва по адрес на Ковачев: „Ако Йордан живеше в държава наполовина голяма колкото Индия, щеше да бъде четири пъти по-популярен от Ганди, защото индиецът бе

на стр. 4

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве и незабрана на всичко написано!

Надежда Цанева - 14 октомври
Димитър Южнянин 16 октомври
Ана Василева 23 октомври
Кирил Назъров 2 ноември
Георги Козарев 6 ноември
Цоньо Неделкин 16 ноември
Георги Пеев 4 декември
Тодор Цанев 11 декември
Владимир Джаферов 12 декември

ДА СИ СПОМНИМ...

Илия Василев
Петко Згалевики 1 октомври
Петър Илиев 27 октомври
Петко Казанджиев 22 октомври
Петко Огойски 1 ноември
Христо Радев 3 ноември
Стефан Попгеоргиев 27 декември

ОРИС

Ще свърши нейде моят стръмен път,
по който трудно изтерзан вървах.
Дано е в някой топъл селски кът,
където волен тичах и играх.

Венеца с кръста самеси нося аз.
Дълбоко чувствам злата орисия.
Но срещу Бога не отправям глас,
че всяко зло е людска направия.

Обичам селската сънлива тишина,
в която чувам детските си стъпки,
в която чезне всякаква вина
и ме побиват животворни тръпки.

Обичам утринните часове,
измити с елексира на росата
и бодрите селяшкигласове.
И песенния съсек на косата.

Обичам вечерите луннобели
и песните на гривек-единак.
И аромата на житата зрели!
И повея на стария дъбак.

Дано да свърши в топъл селски кът
на мойта тъжна орисия краят.
Дали ще ме осъжда пак светът,
не искам вече нищичко да зная.

Илия Василев

ПОЖЕЛАНИЕ

Изтича всичко сън и суета.
И Новата година ще си иде...
Ще потъне и последната мечта
и ще възкръсне с подновено име.

Ще гърмят слова и речи юбилейни,
ще си тръгват и ще идват пак...
Лицата ни божествени стопени
след изгрева си ще потъват в мрак...

Вечна ще остане тук пръстта...
На злото сред бездъното море
Човекът опазил обичта
мисията си дано да разбере...

И Новите години ще са рай
сбъдната Божествена мечта!

Маргарита Нешкова

ЗИМА

Импресия

Мастилен облак ни захлупва.
Комини бълват черна смрад.
Одеждите си бог изтупва
над вчера слънчевия град.

Сърдито слънцето избяга.
Мъглата улиците скри.
Декември куфара си стяга
и сняг градините покри.

Йордан Борисов

БУРЯ

Три дни ситен сняг вали.
Буря зла го носи на талази.
Три дни скрити във мъгли
стенат буки, чуки и оврази.

Три дни бурята мете
голите ребра на планината
и от снежен прах плете,
бели преспи долу под билата.

Дивеча в хралупи свре
и заключи пътища и хижи.
Кой ли може да я спре?
И заглождаха ни тежки грижи.

Долове глухи, няма жив човек
и няма стока да звъни.
Само вятърът студен, нелек
лудува, вие и гърми...

Петър Илиев

ПЪТ ДА ДАДЕМ НА ЧОВЕКА В НАС

Човекът е пълен със загадки, с въпроси,
но тъй и Човека във себе си носи.

Човека недейте поставя в затвори,
с окови недейте го хвърля в зандан;
човекът Човек е, когато говори
с делата си свои, със своята дан.

Човека му трябва Човешки изяви.
С изяви извечни Доброто плоди
и своята щедрост и сладост раздава,
познало родилните мъки преди.

Затуй ни е нужно /на всичките хора/
душевните пранги да смъкнем от нас.
Тъй във верни посоки поели в простора
ще бъдем най Хора щастливи тогаз.

Харалан Недев

ОБИЧ

Защо да не кажа, че още обичам?
Нима се отчайвам, че вече съм стар?
Е, вярно, по-нови любви не тичам,
защото съм с мил семеен товар.

Но страстно обичам те, моя Родино.
Къде са предишните твои жита?
Защо се превърна в безплодна пустиня?
Защо песента ти от нас отлетя?

Готов съм, готов съм отново да вярвам,
че пакт ще възкръснеш за нови дела,
че друми широки ти пак ще прокараваш.
Ще бъдеш каквото си, майко, била.

От мене ти искам, неспирно ти искам
да дам от кръвта си, сърцето дори,
та утре отново лъчи да се плискат
над нашите ниви, поля и гори.

Със моята обич, Българийо мила,
ще хвърлям в браздите ти златни зърна
да раснат децата ни с разум и сила,
свободни да дишат в достойна страна.

Цветан Лалов

РАВНОСМЕТКА

Изпращаме година стара
със много болка и мечти.
Скоро ще свалим и календара
в очите ни тъга блести.
Тъга и радост се преплитат
в измъчена докрай душа.
Безброй въпроси ме върхлитат
опитвам се живота си да подредя.
Часът на равностметката настъпи
на постижения, на неуспехи...
Ще срещнем Новата година
с шампанското, с гирляндите красиви.
И нека злото ни отмине
да бъдем здрави и щастливи!
Един след друг се низят дните
година след година си отиват...
Да се сбъднат с много плам мечтите
сърцата ни от щастие да преливат!

Радка Гочева

СПОМЕНИ

Чашата с вино държа в ръката,
искри и спомени прелитат сега.
В дъното гледам каква е съдбата
и сълзи се леят, защо ли така?

За младост едва непозната,
за дни отминали добри и красиви.
Както понякога светлее луната,
засега знам, че все още сме живи.

Нека косите ни бели прощават,
че сме обичали, грехове няма.
Голямата любов не се продава,
освен с човешка подла измама.

Сега в сърцето в пламък обвити,
в гърдите ще бъдат навеки скътани
спомени мили с любов изпити,
букет от дните с обич набрани.

Милка Пешева

ЗИМА

Зимата навред бушува,
стели снежен листопад.
А народа ни гладува...
вихри бесни виеят пак!

Зад стъклата оковани
тръпне бледосинкав скреж.
Зънат старци, малчугани
със надежда и копнеж!

А на улицата хладна
са угрижени лица,
Движи се тълпата ядна
бият шеметно сърца!

"Мили хора" пак са тука,
лъха бизнес и пари.
Гади ни се от "сполука".
Само студ ли ще цари?...

Сбогом, зима... и последна
в нашия живот бъди,
мъката ни непрогледна,
слънцето да я стопи!

Иван Селановски

БУРЯ ПО ВРЕМЕ НА КОВИД

Пак облаци се. Вятър свири,
Вълни се блъскат о брега.
Вихрушка зла снага извива,
смъртта размахва пак коса.

Ти, черна смърт, косиш, нареждаш
до трупа-труп, до брата-брат!
Бял облак няма ли? Надежда?
Кой смаза те, мой дъхав цвят?

Знам, здравец мъртвите ще скрие,
в смъртта ще найдет вечен мир.
Горяха в бурната стихия
с копнеж за синева и шир!

Че бурята е тяхна песен,
девица гневна и добра.
От пролетта, до късна есен,
оплаквай ги гора-сестра!

Пенко Керемидчиев

ЖИВА РАНА

Село мое, мое мило село,
ти сега си пусто-опустяло.
Къщите ти празни, овехтели,
хората от мъка остарели.

Тръните превзели всички двори.
Няма глъчка, никой не говори.
Тъжна гледка. Твоята хубост де е?
Вятър само клоните люлее.

И децата твои отлетяха.
И ги топли вече чужда страха.
А сърцето тежка мъка свива.
Мое село, моя рана жива...

Любен Томов

ЕСЕННО

Притихва времето
като листо на рамото ми,
есенни гълъби храня с мечти.
Тежък е хлябът,
откъснат от сърцето ми.

Вали.
Между минало и бъдеще,
лута се днешното,
луната увисва
с пламък червен.
Вятърът гони листа от спомени,
някой мисли за мен.

Вяра Дамянова

СКИТНИК В МЪГЛАТА

Мъглата пови диска на луната,
уличните лампи -
далечни съзвездия
опитват се да намерят пътя си
към уморените очи на скитника...
Къде ще се подслониш тази нощ,
човече?
Къде е шлемът ти?
Къде е маската?
И как ще те стоплят?
Как ще те спасят от премръзване?
Как ще защитят дробовете ти,
раздрани от кашлица?

Луната е повита в мъглата си
и е далеч, далеч...
Далечна е и светлината
на уличните лампи...
Онази, която ти даваше
петаче за кафе
не слиза вече
от дома си -
кой ще ти стопли душата,
старче?

Само той е до теб,
твоят космат приятел,
ближе лицето ти
с лепкав език,
ближе космите
на брадата ти,
но теб вече те няма,
няма те -
само той,
вие
срещу луната,
вие - срещу лъжата...

Но няма
кой да ви види,
няма кой да ви чуе -
само мъглата,
която
се превръща във сняг
ще ви вае.

Габриела Цанева

ПУСНИ МЕ ДА ЛЕТА

Много трудно вървя
през пространството-време.
Все се спъвам,
и падам, и ставам.
Губя представа – къде съм.
Изоставам.

Изпреварват ме коли, хора,
костенурки и охлюви,
с изранени нозе тичам по пътя –
напред.
И протягам ръце,
и безумна крещя срещу вятъра,
и стихията грозна нежно зова:

„Намери ме, прегърни ме,
издигни ме,
понеси ме над калната мръсна земя,
в мушица превърни ме
и далеч от всички ме пусни да летя!”

Надежда Цанева

НАШИ ЮБИЛЯРИ

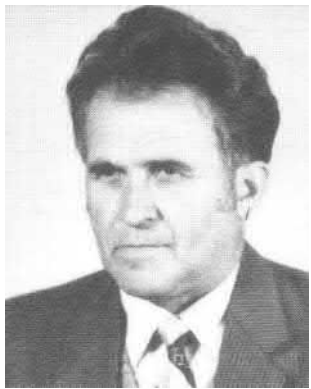
100 години от рождението на СТЕФАН СТАМОВ

/ 20 септември 1920 г. на 26 ноември 1995 г. /

Роден е в село Златосел, Пловдивско. Следва световна търговия във Виена и стопански социални науки в София. Активен член на Академичния земеделски младежки съюз, изключен и съден като един от организаторите на Селската армия на свободата през 1948 г. и осъден на 10 години затвор. През 1968 г. във връзка с чехословашките събития е интерниран за 5 години в с. Абрит, Добричко. След промените е председател на Окръжния клуб на репресираните след 1945 г. в Пловдив, където живее тогава. Член е на Съюза на писателите земеделци от самото му учредяване. Произведенията в издадените от него книги са родени от болката, копнежа за свобода и справедливост. Много са стиховете, които отразяват реалната действителност в затвора през всички сезони, неподправена и жестока. Творчеството му е творчество на страдалец, на буден и непокорен дух, на човек обичащ безпределно родното село и България.

За него Йордан Борисов пише: „Един поет си отиде от нас, но неговата изстрадала поезия остава да върви в нашия труден ден, в който се раждат демокрацията и справедливостта. Благодарим ти, наш братко, страдалецо наш, за голямото, което ни остави стиховете, горещото сърце и безпределната обич към народ и Родина!”

ЛЗЗ

ЦОНЬО НЕДЕЛКИН навърши 90 години

Роден е на 16 ноември 1930г. в с. Галиче, Белослатинска община. Завършил е география в Софийския университет. Работи като учител, а по-късно като зам.-директор на гимназията в гр. Копривщица.

Като младеж става член на опозиционния ЗМС, а по-късно и на Земеделския съюз.

Пише стихове още като ученик. Някои от тях подписва и с псевдонима си Син Селски. Оттогава до днес творбите му са отпечатвани в много вестници и списания.

Издан е книгите „Позлатени криле“, „Сянка на птица“, „Селски живот“, „Селска душа“, „Сърцето на България“, „Луди пчели“ и книга за Копривщица.

Член е на Съюза на писателите земеделци от учредяването му, макар че в един период някои негови „доброжелатели“ искаха да го отстранят.

Поезията на Цоньо Неделкин е оригинална и самобитна. Отличава се с топъл лиризм, пастелен рисунък, меки багри, носталгична чувствителност, простота и достъпност... Стиховете му са облъжнати от уханье на угар и треви, от дъх на цветя и плодове. От тях лъха доброта, любов към хората, към земята и природата. Непринуденият и достъпен стил правят творчеството му близко до душевността и светоусещането на обикновения човек. Цоньо възпява селския труженник с неговата душевна чистота и непосредственост.

С художествения си изказ и тематичен обхват стиховете му се родят с поезията на Николай Ракитин, Сергей Румянцев и др.

Пожелаваме му никога здраве и бодър дух, за да ни радва с нови творчески плодове.

СРЕЩУ КОЛЕДА

Кирил Назъров

Звънят отвън рождествени камбани, люляни от невидими ръце и радостта докосва с топли длани изпълнено с очакване сърце.

Пак всеки вижда как през далнините, през снежните вихрушки и студа до всеки дом достигат светлините, родени с Витлеевската звезда.

В нощта прозрачна бродят коледари и носят дълго чакан благослов за мирни дни, в които да ни жари пожара на взаимната любов.

Будуват шумно в тази нощ пресвята еднакво и села, и градове, изпълват се със благодат сърцата и нещо към небето ни зове...

Цоньо Неделкин

УВЛЕКАТЕЛНА КНИГА

Диана Чавдарова е дъщеря на земеделеца от Ботевград Васко Чавдаров.

Тя зарадва любителите на пътешествия из България и по света с пътеписната си книга „ЕДНА ОБИКОЛКА НА ЗЕМНОТО КЪЛБО“. В нея авторката описва интересни кътчета от различно точки на света и свои любопитни преживявания в невероятните ситуации, в които е попадала по време на своето околосветско пътешествие.

Потърсете книгата на тел: 0889933577 или 0886589814.

КЪДЕТО И ДА СЪМ, село

със теб съм в радост и в тъга.

Едно ми сал в сърце тежи,

че както никой друг твориш

с напуканите си ръце,

а гуглата протрита все,

цървулите закръпени...

Село, ти родно мое, знай,

че твоя по-добър живот

е в собствените ти ръце

ти имаш сили на титан!

Стихиен страшен ураган

през вековете си било

бъди и днес димящ вулкан,

въздигай правдата, село!

Стефан Стамов

„ОТКРАДНАТИ СЪНИЩА“

Така е озаглавена втората стихосбирка на Цеца Гьонова с редактор Дарина Цветкова. Първата и стихосбирка „Рогозка за двама“ излезе през 2019 г. Тя е родена през 1961 г. в с. Главаци, област Враца. Живее и работи в гр. Враца. Омъжена е и има син и дъщеря и две очарователни внучки Мария и Цветина, на които посвещава втората поетична книга. За две години две поетични книги, написани сега, когато има вече и внучки. Стиховете, както тя самата споделя: „извирате от моята душа“, са отражение на един женски и човешки свят, преминал и преминаващ през трудности, изпитания, радости и болки, огорчения, възхищение и любов.

Не съм литературен критик и не мога да дам точна оценка за художествената им стойност, но мога да кажа, че те са искрени, трогателни, поднесени на читателя с чисто сърце и душа. А това е достатъчно, за да доставят естетическо въздействие.

След промените у нас, като отприщана вода, излязоха много книги написани от автори, които стъпват на творческото поприще вече в напреднала възраст, с творби, писани преди промените и след тях, на различна тематика. Една духовна потребност да споделиш искрено и откровенно, без задръжки, без лицемерие и нагаждачество това, което чувстваш, мислиш, виждаш... И творческото поле е огромно, без цензура, без партийни бариери... Времето, единствено времето безпристрастно, обективно, рано или късно, ще наложи своята мярка, но сигурна съм, ще отчете периода на свобода за изява на човешкия Дух - неподправена и заслужаваща похвала. И пак времето ще запише в историята на даден род, че е имало творец... Такъв творец е и Цеца Стоянова Гьонова: „От душата ми родени стихове, вие мои, мънички деца, в дългите ми нощи тихо е, откраднахте от мен съня...“

Пожелаваме й: На добър път към огромният творчески лес!

И ще се радваме да прочетем следващата й книга.

НАРИСУВАХ С БУКВИ, С ДУМИ

любовта на моята душа,
моята майчица, децата ми
нарисуха образа на всеотдайната жена.

Нарисуха с букви, с думи
хубостта на родната земя,
райско кътче от планетата
с нюансите на цветната дъга.

Нарисуха с букви, с думи
Бога наш създател и Отец,
за него най-красиво слово
спасител наш, светец.

И накрая с букви, с думи
се подписвам върху мисълта:
„Пожелавам само мир да има
на планетата прекрасната Земя!“

Цеца Гьонова

ГЛАВОБЪЛСКАНИЦА, НЕЗНАЧИМА ДРЕБОЛИЯ ИЛИ...

Преди години за известен период от време ми се наложи ежедневно да пътувам до близкия град. Качвах се във влака, сядах в някое купе, разгръщах книга или вестник, за да се откъсна поне за малко от грижите си, но в повечето случаи гледах през прозореца многоцветния есенен пейзаж. Стремях се да се зареждам с положителна енергия, защото стъпех ли на перона, трябваше на бегом да се изнасям нагоре към болницата, а там какво ме очакваше... С приближаването на централната гара се придвижвах към изхода на вагона, за да съм готова за слизане. През прозореца на вагона всеки път виждах насреща една олющена жилищна сграда с големи тераси. На една от тях всеки път имаше човек мъж с бяла коса, с приведено тяло, понякога седнал, понякога подпрян на парапета, но винаги пушещ цигара. И като го гледах всеки път с цигара, чак на мен не ми достигаше въздух. Мислех си: „Още един заклет пушач, най-вероятно според външния му вид пенсионер. Може би е нещо разстроено, може би изживява някаква драма, та не вади цигарата от устата си. А може би е болен...“ После снемач очи от него, отговаряйки си, че това е чисто и просто свързване с моите проблеми или е случайност. Пристъпвах живо по коридора и гледах да съм по-близо до изхода, готова за спринт. След всяко следващо пътуване обаче взеха да се зараждат и други въпроси от сорта: „Има ли семейство, деца, внуци, каква е била професията ме, какво е работил?...“ После си запovedвах: „Престани пак да задълбаваш! Не ти ли стига твоята главобълсканица, та...“ Свързване с моите грижи ли, случайност ли, въпреки, че не вярвам много, много в случайности, не зная, но един ден до човека видях нещо, което едвам се забелязваше в пространството между влака и блока, и което моето ясно, по-будно от мен подсъзнание го бе запечатили в общата картина, защото тогава то просто изплува. Този ден влакът за малко бе спрял на семафора. Човекът, както винаги, беше там с цигара в ръка. Взех нещо, надигна го и отпи бавно глътка. Засраших се от себе си. Почувствах се като престъпница. Сякаш всеки път се бях промъквала в душата на този човек и крадяла от „щастийцето“ му или може би последна утеха.

Изведнъж в мислите ми изплува друга картина, само че от един велик разказ, въздигащ българския дух и Вазовите думи като тревожни камбани за живота ми.

А съвременният дядо Йоцо с цигара и бутилка в ръка си стоеше там на терасата и кой ли знае защо, точно в този момент вдигна ръка, може би поздрави някой. И той, подобно Вазовия герой, поздравяваше България, само че по своему. Изпитах някаква неопределено чувство и побързах да отвърна поглед с мисълта повече никога да не поглеждам натам. Но мислите ми не спираха, не можех да се отърва от тях: „И той поздравява България. Коя България, новата ли? Ха, ха, ха!... А може би и в бутилката има и винаги е имало вода, безалкохолно? Знае ли човек...“

Спирам с умуванията, защото има опасност да ме прескочи началото на разказа, а още не съм му измислила края.

А, сетих се за края ако е вода, е студена. Топлата отдавна е открита.

/Този разказ е от книгата на Дарина Цветкова „От процъпалника до бастуна“

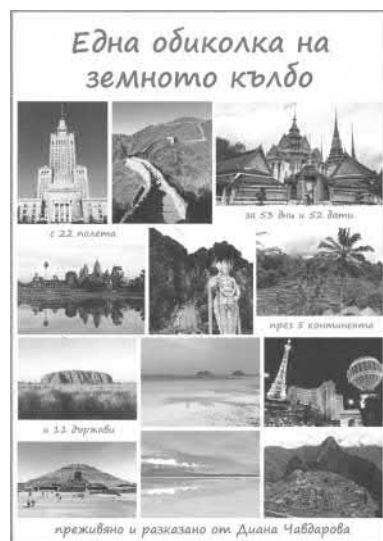
ЗА ПЛАТФОРМАТА gabriell-e-lit

В средата на октомври 2018 г. реших да създам издателство за електронна литература, а името естествено се получи като съчетание от моя никнейм gabrielle и основното му предназначение издаване на електронна литература. Но още преди официалното му регистриране, сайтът gabriell-e-lit.com започна своя живот... и се превърна в нещо повече от сайт на едно издателство; започна да се превръща в онова, което е днес Арт платформа gabriell-e-lit, в която намериха място електронна библиотека и електронна галерия, връзки към други проекти, в които участвам, като в „Литературно земеделско знаме“, към библиотеки, книжарници, общности, блогове и сайтове в интернет и, може би най-важното, списание „Картини с думи и багри“... На 06.12.2018 г. регистрирах в **Националната агенция за ISBN** издателство gabriell-e-lit, с търговската марка gabriell-e-lit, защитена в Патентно ведомство със **Свидетелство за регистрация на марка Рег. № 105633**. Тогава се роди идеята за създаване на периодично издание, в което да съчетаем интересите си към литературата и изобразителното изкуство.

На 22.12.2018 г. бе публикувана първата статия в новото списание. На 22.01.2019 г. бе публикувана първата електронна книга в сайта на издателството - "На попрището жизнено в средата" с автор Надежда Александрова-Цанева.. На 30.01.2019 г. „Картини с думи и багри“ списание за литература и визуални изкуства получи своите ISSN номера като печатно (2603 5103) и като онлайн (2603 5154) издание.

До настоящия момент, 06.12.2020 г., в списанието са публикувани 370 статии от 83 автора. Издадени са осем броя на онлайн изданието, в което са включени всички публикувани творби, както и осем печатни книжки. Деветият брой /брой 4/2020/ ще бъде завършен на 31.12.2020 г. и отпечатан в началото на м. януари 2021 г.

За две години издателство gabriell-e-lit издаде като електронни и/или печатни книги 28 заглавия на десет автора (Валентина Григорова, Габриела Цанева, Кирил Назъров-съставител, Маруся Николова, Надежда Александрова-Цанева, Рени Васева, Росен Марков, Тодор Билчев, Христина Въчева, Христо Ангелов), от които 20 първи издания, 4 алманаха и осем броя на списанието.

Ситни – гребни
като камилчета

КОВИД

През нашта ера нова
той сам се коронова.
Какъв ли вид
е тоз Ковид,
та все намира
трик
да мутира
като политик:
червен е днес,
а син нощес.
След туй зелен,
кафен,
пембен...
Променлив щам
един е там,
а тук
е друг...
Без знак, без ред
коси навред
като с коса...
О, небеса!
Спасете нам
от този щам,
от този упорит
Ковид!
Кого да питам аз
с дата днешна:
докога ще е на власт
на Земята грешна?!

Кирил Назъров

МИДА

В ръцете ми попадна мида.
От плиткото я взех, от малка дупка.
Отворих я отвътре да я видя
и я попитах:

- Във тази мъничка черупка,
животът тежко ли върви?
А тя проплака и мълви:
- Живеех си, човече, със надежда,
тъй както други се нареждат
по чуждите гърбини,
полепнали по кораби, години
по всичките морета
света обхождат те.
Надявах се и аз така, но виж ме клета!
Ще ме изхвърлиш ти навън сега!...
- Поспрате!!
Извиках с пламъци в главата
и я изпуснах във водата!

Какво нищожно същество,
а планове от висше общество
и то укривало в главата

Стоян Колдов

КОМУНИЗМЪТ

Напаст историческа,
уж "неизбежна", но мръсническа.
Там, където се роди,
всичко под ботуша му гори.

х
Българската орисия е без край,
Червени ганьовци ограбиха тоз рай!
х
Боже, навсякъде са те,
воините на БКП!
Няма държавна служба
без комунист да я обслужва.
х
Демокрация режисирана,
за нация дресирана.

Петко ЗгалеВСКИ

ДЕМОКРАТКА

При доктора влезе млада, около
трийсетгодишна жена. Още от пръв поглед
той разбра, че е много зле. Слаба, с оредели
прошарени коси, с угаснал поглед и бледо,
изпито лице.

- От какво се оплаквате? - попита я той.
- От всичко, докторе... От сърце, бъбреци,
кашля, задушавам се!.. Често ми се вие свят
и ми се губи паметта...

Като направи щателен преглед, докторът
й каза:

- Здравето Ви е съвсем разклатено,
госпожо. Ще Ви дам направление. Как се
казвате, ЕГН-то...

- Демократка се казвам... ЕГН 89, 11, 10...
нататък не помня...

Докторът се учуди на името и отново
попита...

- А бащино име, фамилно? Как се казва
баща Ви?

- О, че аз имам много бащи - Андрей,
Петър, Желю, Филип, Жан, Иван... чакай,
чакай, и още има... Симеон, Сергей, Ахмед,
Георги, Росен, Бойко... Много бащи, имам,
ама няма голяма полза от тях... Последният
ми вика:

РИЦАРИ НА ЗЛОТО

България стискат в клещи,
няма край теглото.
Стискат я бандити вещи,
рицари на злото.

Политици-бизнесмени
без морал, задръжки
сдават си властта на смени,
грабят я по мъжки.

Грабят от петрол, от тока,
от млякото, от хляба.
Зъзнат и гладуват в блока
детенце, старец, баба.

Грабят банки и заводи,
плячкосват курорти
мафиотски октоподи
със бизнес паспорти.

За тях няма съд, закони,
нямат страх от Бога,
Яхнали са като пони
Парламент подлога.

Мирчо Момчилов

БЮДЖЕТ

Как се разпределя пая
по света не зная,
но у нас
най-препълнената каса
е за тези дете са на власт
и за политическата класа!

ЕГА ТИ НАМЕРАТА

Отмина безвъзвратно
на Соца ерата
и няма връщане обратно.
Сега живеем в ерата
на далаверата!

НА ДУМИ ИМА ГО СЕЛОТО

Има го и днес селото
пак под шапката на злото
и сърцето ме боли, душа
въздиша...
Какво ли мога да напиша?

Боже, със какво сме грешни?
Разпродадохме земята
за стотинки смешни
и на истински кулаци...
Няма десет, няма сто...
Лапнаха хиляди декари
предрешени върколаци,
но те са „умни бизнесмени“,
а ние изморени.

От комунистическата подла класа
отърваване, о Боже, няма.
Села пустеят, а те това са...
И мъката ми е голяма...

Георги Козарев

„Върви, Демократке, на доктор, че
виж се на какво приличаш! Срам ме е от
чужденците да те показвам! Никой няма
да повярва, че си ми дъщеря - виж ме аз
какъв съм як, охранен, пък ти - кожа и
кости! Иди! И каквото докторът каже,
това ще направиш.

- Добре, добре! - прекъсна я докторът, като
видя, че аха и ще припадне. - Две направления ще
Ви дам. Едното е за Швейцария, другото е за
Америка...

- Че защо чак там, бе докторе? Тука нямаме ли
специалисти?!

- Не! Тук няма кой да Ви излекува. Там имат
опит от 200 години... Ще Ви помогнат... Ето,
вземете направленията... И не се бавете, още сега
заминете!

И като сниши глас, той добави:

- И от мен един съвет... Като Ви излекуват,
останете си там... Още сте млада, имате бъдеще...
Ама нали виждате, тукашните условия са вредни
за Вас... Климатът не Ви понася...

Докторът й подаде двете направления, потупа
я по гърба, усмихна се:

- Е, хайде! На добър час...

Христо Ангелов

ЕДИН ПОДИР ДРУГ...

Един подир друг се преселват в отвъдното наши другари и
съидейници, преживели половинвековния „социалистически“
тоталитаризъм.

Наскоро напуснаха белия свят немалко земеделци, между
които:

Илия Василев поет-земеделец от гр. Пловдив

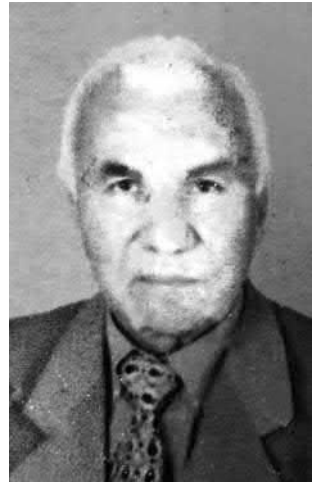
Д-р **Петко Енчев** от Силистра бивш председател на
Управителния съвет на БЗНС и други...

Свидна загуба за БЗНС е починалият преди няколко дни.

инж. **Пенко Димитров** /28.04.1945 12.11.2020 г./ от гр.
Провадия.

Той е член на БЗНС-Н. Петков от 1992 г. и няколко мандата е
член на УС БЗНС.

Работил е в Провадия като гл. инженер в АПК и учител в
Селскостопанския техникум.

инж. Пенко Димитров

ЗА ПЛАТФОРМАТА *gabriell-e-lit*

от стр. 3

Само през 2020 г. издадохме следните печатни
книги: „Живота в стих събрах“, „Стъпки по пламъци“,
„Миналото в мен“, трето издание и „Оскъдни дни“ с
автор Габриела Цанева, „На попрището жизнено в
средата“ с автор Надежда Александрова-Цанева,
„Сътворения“ и „Денонощия“ с автор Рени Васева,
„Отвъд болката и красотата“, „Календар за
вечността“, „Светлата троица човек“ и „Водопой за
кръвопийци“ с автор Тодор Билчев, „Светлина от
миналото“ с автор Христина Въчева и „След девети,
след десети“ с автор Христо Ангелов. До края на
годината ще представим на читателите сборникът с
разкази и стихове „Черно-бели истории за моите
шарени хора“ на Валентина Григорова, романа
„Дневникът на госпожица Радка“ на Маруся Николова
и документалната книга „Поп Дошо“, второ издание,
на Тодор Билчев.

Това ни накара да разширим Арт платформа
gabriell-e-lit, като създадем електронна книжарница
за нашите печатни издание, като в нея представяме и
печатни книги на автори от списание „Картини с думи
и багри“.

В е-галерия gabriell-e-lit събрахме творчеството
на 15 автора, чиито визуални продукти сме
публикували в сп. „Картини с думи и багри“ или в книги
на издателството (Валентина Григорова, д-р Васил
Харизанов, Венелина Петкова, Венцислав Иванов,
Веселина Камбурова, Владимир Цоневски, Габриела
Цанева, Георги Радулов, Джуна Харизанова, Иван

Додов, Ина-Стана Ребиган, Марио Митев, Огнян
Балканджиев, Светлин Трендафилов, Тодор
Димитров) както и творбите от няколко общи
изложби, сред които „Керамика за икебана“, „Вода,
листа и вятър“, „16 международен конкурс за детско
хайку с рисунка“, „Есенни прелюдии“.

Щастливи сме, че все повече автори
предоставят свои дигитализирани книги за
свободен достъп в нашата електронна библиотека,
сред които Живка Танчева, Йордан Василев,
Надежда Радева, Петко Огойски, Рени Васева,
Теодора Копчева, Тодор Цанев и др.

Това ми дава увереност в доброто развитие на
издателството и Арт платформа gabriell-e-lit, която
все повече се доближава до онова, което заявихме
като намерение в началото да стане сборна точка
на хора, идеи, позиции, естетика, да бъде място за
нови начинания в областта на литературата,
публицистиката и визуалните изкуства.

Мога смело да кажа, че вече две години
осъществяваме мисията на Арт платформа gabriell-
e-lit, а именно - подкрепяме българския автор и по
този начин съвременната българска литература и
визуални изкуства... и следваме целта си да
създаваме и популяризираме качествена
литература и визуални изкуства, като даваме
възможност на всеки автор достойно да публикува,
издава и разпространява своето творчество!

Габриела Цанева

Уважаеми читатели,

През 2021 г. издателство *gabriell-e-lit* ще публикува като печатно издание “Алманах
Литературно земеделско знаме” в четири тома с избрани произведения и статии от
вестника за периода 2012-2019 г. Ако желаете да закупите книгите, моля да се обадите на
тел.: 0899271078 - Габриела Цанева. Цената на комплекта е 25 лева.

125 години от рождението на Йордан Ковачев

от стр. 1

мистик и агностик, а Ковачев е сангвиник.

Врх на признанието на енциклопедичната личност и
значимост на Йордан Ковачев в областта на литературата е
отправената покана за участието му в Ясна поляна по повод
честването на 132-ата годишнина от рождението на
Толстой, където българинът произнася на руски език
приветственото слово при откриване на тържеството.

Йордан Ковачев е автор на талантиви стихове,
разкази, драми, преводи и статии. Той остави за
поколението три стихосбирки, два сборника с разкази, две
пиеси, както и много преводи от руски и френски език!

Ето последния куплет на стихотворението „Тракийският
орел“, което известният български поет и общественик
Йосиф Петров е сътворил и запечатал в паметта си по
време на престоя на двамата творци в концлагера Белене:

„Злодеи вероломни
покри вековен срам.
А Пловдив теб ще помни
премъдър и голям!“

К. Стефанов

ДАРЕНИЯ за в. “Литературно земеделско знаме”

Георги Козарев 150,00 лв.;
Тома Томов 50,00 лв.
Велка Стамова - 40,00 лв.
Тако Караиванов - 30,00 л.в.
Петър Петров /с. Кортен/ -
20,00 лв.

Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

БЯХ ЕДНО,

но сатанинска власт ме съсече.

Отсеченото силно като мен, като феникс
птица, задиша с пълни гърди. Построи своя
дом, обогати езика в дома си и каза:

- Не е диалектен, а мой, с извечни
корени дошли от народа!

И дишахме днес две красиви държави,
защото снопът пръчки Кобратов е разсечен
на две. А сатани като змии изпъзели от
тъмното съскат, настройват поданиците ни
нашите клетки, да делят своите идоли, да се
мразят... И със същата отрова кърмят
децата ни..., но там където е тегло пак ще
тече! Ще потече мощна сила обединила
разсеченото вчера на две в братска
прегръдка. И изворът дал ни кръв ще е чист,
не размътен в душите ни.

Сега ме мразиш, злословиш защо?

Огорчена ръка от тебе отдръпнах
защо?

Заблуда ни води, но знам ние бяхме и
ще бъдем едно до смърт един народ в две
красиви държави. И дано по дълг да бъде
нашия път!

И пак сатанински ръце ще подклаждат
омраза и пробождат сърцата ни, но те ще
живеят силни в прегръдка и слаби, когато
делят. Ние щастливи ще дишаме с две
имена: България, Македония!

Колко звучни и красиви са дори имената
ни!

Маргарита Дукова

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:

Габриела Цанева
Кирил Назъров
Маргарита Дукова

контакти:

София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
gabrielle@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg

Предпечат: *gabriell-e-lit*

kiril_draguch@abv.bg

litzemedelsko_zname@mail.bg